

25. november 2002. Skousen Husholdningsmaskiner A/S mod Arbejdernes Andels Boligforening

Et alment boligselskabs enkelte afdelinger skulle anses som ordregivere med hensyn til boligselskabets indkøb af hårde hvidevarer til afdelingerne. Et indkøb skulle ikke udbydes i EU-udbud, selvom om det var budgetteret til et beløb over tærskelværdien, da indkøbets værdi faktisk var under tærskelværdien, og da udbyderens forhåndsvurdering herom var saglig

En forhandler af hårde hvidevarer klagede til Klagenævnet over et alment boligselskabs administration af indkøb af hårde hvidevarer til boligselskabets afdelinger.

Klagerens anbringender kan i det væsentligste sammenfattes således:

1) Boligselskabet skulle anses som ordregiver i henhold til Indkøbsdirektivet med hensyn til indkøb af hårde hvidevarer til boligselskabets afdelinger.

2) Hårde hvidevarer skal anses for ensartede varer i henhold til Indkøbsdirektivets artikel 5, stk. 4, hvorfor der ved beregningen af forholdet mellem Indkøbsdirektivets tærskelværdi og boligselskabets indkøb af hårde hvidevarer til boligselskabets afdelinger skulle foretages sammenlægning af værdien af de indkøb, der blev foretaget i en passende periode, fx et år.

3) Et bestemt indkøb af komfurer til en af boligselskabets afdelinger havde i sig selv havde haft en sådan værdi, at indkøbet skulle have været udbudt som EU-udbud. Klageren henviste herved til, at indkøbet havde været budgetteret med et beløb, der oversteg tærskelværdien, og at tilbudsprisen i et af tilbudene ligeledes havde oversteget denne.

4) Boligselskabets tildeling af ordren vedrørende det under 3) omtalte indkøb af komfurer var sket på usagligt grundlag.

Klageren fik imidlertid ikke medhold. Klagenævnet udtalte:

Ad 1) Det var boligselskabets enkelte afdelinger og ikke boligselskabet, der skulle anses for ordregiver med hensyn til indkøb af hårde hvidevarer til afdelingerne. Klagenævnet henviste herved til følgende: I overensstemmelse med den danske lovgivning om almene boligselskaber har forholdet mellem boligselskabet og afdelingerne karakter af en særegen retlig konstruktion, der i hovedtræk går ud på, at de enkelte afdelinger er selvstændige økonomiske enheder med egen beslutningskompetence, således at boligselskabets rolle i sammenhængen blot er at føre afdelingernes beslutninger ud i livet på afdelingernes vegne.

Ad 2) Der opstod herefter kun spørgsmål om sammenlægning af værdien af indkøb af hårde hvidevarer med hensyn til indkøb foretaget af den enkelte afdeling. Det var imidlertid ikke gjort gældende, at der var undladt sådanne sammenlægninger, og Klagenævnet havde herefter ikke anledning til at tage stilling til, om og i hvilket omfang hårde hvidevarer skal anses for ensartede varer, eller for hvilken periode der skal ske sammenlægning af værdien af ensartede varer.

Ad 3) Tilbudspriserne i 3 af 4 afgivne tilbud, herunder det valgte tilbud, vedrørende den pågældende leverance lå under Indkøbsdirektivets tærskelværdi, hvorfor Klagenævnet lagde til grund, at indkøbets værdi ikke nåede op på tærskelværdien. Der var endvidere ikke grundlag for at karakterisere det som usagligt, at boligselskabet før indkøbet havde vurderet dets værdi til

ikke at nå op på tærskelværdien. Det var uden betydning, at indkøbet var budgetteret til et beløb over tærskelværdien, da budgetposter fastsættes ud fra en budgetmæssig og styringsmæssig vurdering, der ikke har forbindelse med den forhåndsvurdering, der skal foretages med hensyn til en anskaffelses forhold til udbudsdirektivernes tærskelværdi.

Ad 4) Det pågældende indkøb skulle således ikke have været udbudt i EU-udbud og var dermed ikke var omfattet af Indkøbsdirektivet. Indkøbet var heller ikke omfattet af andre regler, der hører under Klagenævnets kompetence. Klagenævnet havde herefter ikke kompetence til at beskæftige sig med indkøbet, og klagen afvistes derfor på dette punkt.